



EXPLORER ACADEMY

KAKSOISKIERRE

TAMMI

TRUDI TRUEIT



EXPLORER
ACADEMY

KAKSOISKIERRE

TRUDI TRUEIT



TAMMI
HELSINKI

**OMISTETTU ISÄLLENI JA ÄIDILLENI,
JOTKA VALAISIVAT POLKUANI RAKKAUDELLA,
ILOLLA SEKÄ HYPPYSELLISELLÄ TAIKAHIEKKA.**

– T. T.



Alkuteos: *Explorer Academy, Book 3. The Double Helix*

Copyright © 2019 National Geographic Partners, LLC

All rights reserved. Reproduction of the whole or any part of the contents without written permission from the publisher is prohibited. NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society, used under license.

Designed by Eva Absher-Schantz

Codes and puzzles developed by Dr. Gareth Moore

Suomentanut Jouko Ruokosenmäki

Suomenkielinen laitos © Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-4742-7

Painettu EU:ssa



**TIEDETTÄ JA ARKIELÄMÄÄ EI VOI EIKÄ
PITÄISIKÄÄN EROTTAA TOISISTAAN.**

– Rosalind Franklin (1920–1958)

30.3285° POHJOISTA LEVEYTTÄ | 35.4444° ITÄISTÄ PITUUTTA





► **CRUZ** pyyhki unet silmistään ja vilkaisi paperinohuen, kultaisen rannekkeensa näyttöä. 05:51. *Hitsi!*

”Sammuta hälytysjärjestelmä. Himmeä valaistus”, Cruz kuiskasi, jotta ei herättäisi kämppäkaveriaan. Hän nakkasi peiton syrjään ja kiiruhti vaatekaapille kiskoen samalla yöpuvun paitaa päänsä yli. Cruz ei hetkeen nähnyt mitään ja potkasi varpaansa tuolinjalkaan. Hän yritti olla kiljaisematta vetäessään paidan päältäään. Cruz nykäisi vaatekaapin ylimmän laatikon auki ja sieppasi sieltä sukkaparin. Hän nappasi alemmasta laatikosta farkut sekä lempipaitansa, haalistuneen oranssin t-paidan, jossa luki *Surf's Up!*. Hän pomppi ympäri hyttiä toinen jalka farkun lahkeessa, kun Emmett Lu kohotti päänsä tyynystä.

”Mitä nyt tapahtuu?” Emmett katsoi omaa rannekettaan. ”Emme kai ole myöhästyneet tunnilta?”

”Emme, mutta olen myöhästymässä Marisol-tädin kyydistä.” Cruz kellahti selälleen sängylle, jotta saisi tungettua toisenkin jalkansa lahkeeseen. ”Helikopteri tulee kello kuudelta.”

”Luulin, että hyvästelit hänet jo illalla.”

”Pitää paikkansa.” Mutta maatessaan yhä aamukahdelta valveilla Cruz oli muuttanut mielensä. Hänen isänsä oli kadoksissa. Kukaan ei ollut nähnyt häntä tai kuullut hänestä päiväkausiin. Marisol-täti aikoi lentää Kauaille auttamaan etsinnöissä. Mikään muu ei merkinnyt nyt mitään. Cruzinkin pitäisi olla siellä – eikä suinkaan Orionin kyydissä pänttäämässä Explorer

Academyn ensimmäisen vuosikurssin luentoja. "Mutta minä haluankin lähteä tädin mukaan."

Cruz oli varautunut siihen, että Emmett olisi eri mieltä. Tämä alkaisi kohta luetella syitä, miksi Cruzin ei kannattaisi lähteä: hän joutuisi liemeen, jos katoaisi laivalta; hän jäisi jälkeen opinnoissa; häneltä jäisi ryhmän seuraava tehtävä väliin; Cousteau-tiimi olisi pulassa ilman häntä; ja niin edelleen...

"Selvä", Emmett kähisi.

Farkkujansa napittava Cruz jäähmettyi paikalleen. Sekö siitä? Emmettin tunnelasit olivat yöpöydällä. Koska muotoa ja väriä vaihtavat silmälasit eivät heijastelleet Emmettin mielentilaa, Cruz ei osannut sanoa, mitä mieltä hänen kämppäkaverinsa oikeasti oli. Tarkoittiko tuo "selvä" samaa kuin "anna mennä, olen täysin samaa mieltä kanssasi"? Vai tarkoittiko se, että "sen kun lähdet, mutta se on kyllä huono ajatus"? Cruz katseli, kun uninen Emmett laittoi tunnelasit päähänsä. Hetken kuluttua lasit muuttuivat tasaisista limetinvihreistä soikioista tummanvioleteiksi ympyröiksi, joissa sykki vaaleanpunaisia raitoja. *Jes!* Emmett oli samaa mieltä!

Emmett haukotteli. "Joko ehdit pakata?"

"En vielä." Cruz kiepahti istuma-asentoon ja venytti sukkiaan. "Aioin tehdä sen herättyäni, mutta herätyskello ei soinut."

"OS-rannekkeen herätys? Sekö ei hälyttänyt? Miten se on mahdollista?"

Heidän orgaaniset synkronisaattorirannekkeensa eli tuttavallisemmin Ovet seposelleen -nauhat tarkkailivat oppilaiden elintoimintoja, terveyttä, fyysistä rasitusta, aivoaaltoja ja kasvukäyrrää. Rannekkeen turvajärjestelmän ansiosta oppilaat pääsivät laivalla kaikkialle, minne opiskelijoilla oli lupa mennä. Miten moisen teknisen mestariteoksen herätys saattoi mennä epäkuntoon? Vastaus: käyttäjän vika.

"Se on mahdollista, kun unohtaa ajastaa herätyksen", myönsi Cruz.

Emmett heitti sinivalkoraidallisen peiton yltään ja loikkasi sängystä. Hän kiiruhti vaatekaapille, pauskasi ovet auki, sieppasi Cruzin merimiessäkin ylähyllältä ja ryhtyi sullomaan siihen vaatteita Cruzin laatikoista. Hän nappasi Cruzin univormutakin henkarista ja heitti sen Cruzille. "Soita tädille. Minä haen hammasharjasi."

Cruz kiskoi toisella kädellä sukkaa vasempaan jalkaan ja napautti takin viestintäpinssiä toisella. "Cruz kutsuu Marisol Coronadoa."

”Tässä Marisol!”

Taustalta kuului moottorin ääni. Ei!

”Marisol-täti, oletko yhä Orionilla?”

”Olen... mutta...” Lauseen loppu hukkui helikopterin roottorien huminaan.

”Odota! Marisol-täti, odota minua!” Oikeaan sukkaan ei ollut enää aikaa. Cruz laskeutui polvilleen ja kaivoi sängyn alta pilkistävän kengän esiin. Toinen kenkä oli äidin tavaroita sisältävän laatikon vieressä. Hän työnsi laatikon syvemmälle sängyn alle ja nousi sitten seisomaan survoakseen jalat kenkiin.

”Taryn nirhaa sinut.” Emmett veti Cruzin säkin nyörin kiinni.

Tutkimusmatkailijat eivät saaneet poistua laivalta ilman lupaa. Cruz oli joutunut sitä sääntöä kerran, kun he olivat pysähtyneet Islantiin. Taryn Secliff oli varoittanut häntä tekemästä sitä toiste, eikä oppaan käskyjä kannattanut jättää noudattamatta.

”Tiedän.” Cruz tunki kätensä takin hihoihin. Hän sieppasi Mellin, mehiläisdrooninsa, ja sulloi sen taskuun.

”Minä hoidan asian. Tunnethan sinä Tarynin. Kova ulkokuori, pehmeää vaahtokarkkia sisältä.” Emmett kiepautti repun hihnan Cruzin olkapään ympäri. ”Zhù nǐ hǎo yùn”, hän sanoi. Se tarkoitti kiinaksi ”onnea matkaan”, ja sitä Cruz kyllä kaipasikin, mikäli hän aikoi ehtiä laivan yläkannelle neljässä minuutissa. Emmett avasi oven, ja hänen silmälasinsa vilkkuivat keltaista ja turkoosia.

”Kiitos, Emmett. Olisin joutunut jättämään tavarani, jos et...”

”Mene jo!”

Cruz riensi kämppäkaverinsa ohi tyhjään käytävään. Hän oli jo melkein hissien luona käytävän päässä, kun hän kuuli Emmettin huutavan nimeään.

”Mitä nyt?” Cruz huusi taakseen vilkaisematta.

”Unohdin pakata alusvaatteet!”

Cruz hörähti ja juoksi melkein seinää päin. Hän tarttui käytävän kulmaan ja kiepahti sen ympäri kahden kerroksen korkuiseen atriumiin. Cruz rynnisti kaarevan portaikon tyyrpuurin puoleisia askelmia ylös kolmannen kannen autioon aulaan ja jatkoi sieltä neloskannelle. Hän kuvitteli jonkun seuraavan – kenties joku vartijoista yritti saada hänet hidastamaan vauhtiaan. Hyvä

yritys. Siinä vaiheessa, kun Cruz saavutti komentosillalle johtavat portaat, hän huohotti jo raskaasti, mutta jäljellä oli vielä yksi kansi. Hän loikki viimeisen portaikon ylös kaksi askelmaa kerralla.

Orionin näköalakanen soikea tähystystorni oli pienehkö, mutta sinne mahtui kuitenkin pari näppärää oliivinvihreää tuolia sekä suuri, syyslehtikuvion koristama matto. Ikkunoista näkyi helikopterin laskeutumisalusta – tasainen alue, johon oli maalattu niin kookkaat EA-kirjaimet, että Cruz uskoi niiden näkyvän avaruuteen asti. Kun Cruz astui ylimmälle askelmalle, kannella hohtavat kirkkaat valonheittimet saivat hänet siristelemään silmiään. Hän erotti kopterin, jonka kylkeen oli maalattu teksti Explorer Academy. Hän kuuli ääntä takaansa. ”Anteeksi, että juoksin, mutta...” Cruz kääntyi kohtaamaan moitteet. ”Hubbard?”

”Vuh!” vastasi valkoinen ylämaanterrieri ja pompahteli keltaisessa pelastusliivissään.

Hengästynyt Cruz painoi kädet lantioilleen. ”Miten sinä pääsit ulos Tarynin hytistä?”



Hubbard kallisti päätään ikään kuin sanoakseen: ”En minä vain tiedä.”

Tämäkin vielä! Cruz olisi entistä pahemmassa pulassa, kun opas heräisi ja huomaisi koiransa kadonneen.

”Hubbard, palaa kotiin.” Hän yritti kuulostaa ankaralta.

Pieni valkoinen koira painoi päänsä alas.

”Heti paikalla.” Cruz osoitti portaita. ”Mene, Hubbard.”

Hubbard vikisi. Se sulatti Cruzin sydämen.

Helikopterin moottori lisäsi kierroksia.

Ikkunasta Cruz näki, että kannen ja kopterin jalasten välissä oli jo tyhjää. Kopteri oli lähdössä!

”Unohda se käsky”, hän sanoi terrierille. ”Paikka, Hubbard! Paikka!”

Cruz kiepahti ympäri, puski oven auki ja juoksi laskeutumisalustan

poikki. Päästyään kopterin kyytiin Cruz soittaisi Emmettille ja pyytäisi tätä hakemaan koiran pois. "Odottakaa!" hän kiljui ilmaan nousevalle keltaiselle koneelle ja heilutteli käsiään.

Tuulenpuuska iski häneen. Kovalla voimalla. Yhtäkkiä Cruz tuijotti pimeyteen ja yritti saada henkeä. Hän makasi selällään, ja repun vetoketju painui kipeästi olkapäätä vasten. Tuntui kuin kaikki ilma olisi lyöty ulos hänen keuhkoistaan. Hetkeä myöhemmin, kun hän haukkoi yhä henkeä, Cruzin yläpuolelle ilmaantuivat kasvot. Marisol-tädin pitkät, tummat hiukset kieppuivat tämän sakkiruudullisen sadetakin yllä. "Oletko kunnossa?" täti huusi moottorin melun läpi.

Cruz yritti vastata, mutta ei saanut ääntä suustaan. Cruzia ei ollut koskaan potkaistu rintakehään, mutta hän saattoi kuvitella, että se tuntuisi suurin piirtein tällaiselta. Hän punnersi hitaasti pystyyn. Täti otti Cruzin repun, auttoi hänet jaloilleen ja viittoili sitten tarkkailutornin ovea kohti. Cruz tajusi vihjeen. Täti heilutti helikopteripilotille sormeaan merkiksi, että hän tulisi pian takaisin. Kun täti ja Cruz astuivat ovesta, Cruz kuuli kopterin moottorin hidastuvan.

"Mitä sinä oikein kuvittelet tekeväsi?" tivasi Marisol-täti sillä sekunnilla, kun ovi heidän takanaan sulkeutui.

"Minä... sinä... me..." Cruz änkytti.

Täti vilkaisi reppua ennen kuin heitti sen tuolille. "Kai se on aika selvä juttu. Aiot lähteä minun mukaani, vai mitä?"

Hubbard lönnkötteli heidän luokseen.

Marisol-tädin leuka lokahti. "Aioitko ottaa Hubbardin mukaan?"

"En! Juoksin tänne... ja kun käännysin... siinä se oli."

"En ole yhtään yllättynyt." Tädin suupielet kääntyivät hymyyn, mutta vain hetkeksi. "Taryn kyllä listii sinut, tiedät kai sen?"

"Tiedän." Nyt Tarynilla oli siihen jo kaksi hyvää syytä.

Marisol-tädin hymy hyytyi. "Olen pahoillani, mutta et voi tulla."

"Miksen?" Cruzin ääni oli yhä maassa.

Täti vilkaisi ympärilleen ennen kuin kuiskasi: "Tiedät syyn varsin hyvin." Marisol-täti tarkoitti sitä, että Cruzin piti etsiä edelleen äitinsä koodia. Cruz oli löytänyt kaksi kahdeksasta palasesta, joihin oli kaiverrettu parannusseerumin kaava. Äiti oli kehitellyt sitä työskennellessään Synteesissä, Järjestön

tieteellisellä jaostolla. Toistaiseksi Cruz oli pysynyt askeleen edellä Nebulaa, kavalaa lääkeyritystä, joka oli tapattanut äidin estääkseen tätä viimeistelemästä keksintöään ja teki nyt kaikkensa hävittääkseen tiedot kaavasta. "Cruz, sinä olet ainut este äitisi keksinnön ja Nebulan välissä", täti sanoi.

Cruz hieraisi oikean käden peukalolla vasemman ranteen ruusunpunaista kaksoiskierteen muotoista syntymämerkkiä, kuten hän teki aina, kun hän oli väärässä ja joku toinen oikeassa. Täti puhui asiaa. Petra Coronado oli ohjelmoinut holopäiväkirjansa avautumaan vain yhdelle henkilölle: Cruzille. Ainoastaan Petran poika voisi avata vihjeen, joka johdattaisi kaavan seuraavan osasen luo. Nyt ei ollut oikea hetki jättää etsintöjä kesken, varsinkaan kun Nebula vaani valmiina iskemään. Mistä sen tiesi, kauanko Cruzilla oli aikaa, ennen kuin Nebula hyökkäisi?

"Välitän ainoastaan siitä, että isä löydetään", Cruz parahti.

"Sehän on selvä." Tädin äänensävy pehmeni. "Tiedän, miltä sinusta tuntuu, Cruz. Minusta tuntuu ihan samalta. Mutta sinulla on tärkeä tehtävä. Täällä. Et voi unohtaa velvollisuksiasi. Annan sanani, että teen kaikkeni paikantaakseni isäsi. Onhan hän sentään minun veljeni. Tekisin mitä tahansa hänen vuokseen."

"Tiedän, mutta..." Miten Cruz saisi tädin ymmärtämään? Äidin kuolema seitsemän vuotta sitten oli ollut pahinta, mitä Cruzille oli koskaan tapahtunut. Hän ei tiennyt, mitä olisi tehnyt ilman isäänsä. Isä oli tukenut Cruzia kaikissa surffauskisoissa, joihin toisten lasten äidit ilmaantuivat kannustamaan jälkikasvuun; auttanut Cruzia unohtamaan kaikki kaameat painajaiset, jotka piinasivat hänen yöuniaa; ollut läsnä jokaisena syntymäpäivänä ja aina, kun Cruz oli kaivannut äitiään niin kovasti, että sydän oli melkein särkynyt. Ja myös Cruz oli tukenut isäänsä. Heitä yhdisti vahva side. Edelleenkin he soittivat tai viestittelivät toisilleen vähintään parin päivän välein. Kaikki Cruzin soitot ja viestit olivat viime päivinä jääneet vaille vastausta. Hän tiesi, että jokin oli pahasti vialla.

"Sitä paitsi, kun minä olen poissa", täti jatkoi, "luotan siihen, että sinä autat tohtori Lubenia..."

"Ai tohtori Lubenia? Siemenholvista?" Cruz piti kovasti englantilaisesta arkeologista, joka oli opastanut tutkimusmatkailijoita Norjan Huippuvuorten siemenholvissa.

”Niin, hän lupautui ystävällisesti sijaisekseni näinkin kireällä aikataululla”,
täti selitti. ”Tosin on kulunut vuosia siitä, kun hän viimeksi vei oppilaat
tutkimusmatkalle.”

Tutkimusmatkalle!

”Minne?” Cruz tivasi.

”En... tuota... voi sanoa.”

”Onko se salaisuus?”

”Ei oikeastaan. Voin sanoa vain, että kuulet lisää, kun saavutte Barcelonaan.”

Espanjaan! He olivat menossa Espanjaan!

”Kunpa voisin kertoa enemmän.” Täti puri huultaan. ”Ja kunpa pääsisin
mukaan. Mutta joudumme näköjään odottamaan vielä jonkin aikaa, ennen
kuin pääsemme yhdessä kaivauksille. Tohtori Luben pärjää varmasti oikein
hyvin, mutta tämä on luokkasi ensimmäinen arkeologinen kenttäretki, ja
nukun levollisemmin, jos tiedän, että yksi parhaista tutkimusmatkailijoistani
on paikalla auttamassa opettajaa. Sen lisäksi Archer kertoo minulle ystävälli-
syyttään juuri sen, mitä haluan kuulla – opettajilla on tapana tehdä niin – ja
haluaisin kyllä tietää, miten asiat oikeasti sujuvat.” Täti rypisti otsaansa.
”Joten teetkö minun mielikseni? Ole kiltti?”

Marisol-täti pyysi harvoin palveluksia. Ja koska täti ei selvästi suostuisi
missään nimessä ottamaan Cruzia mukaansa, Cruz voisi aivan hyvin olla
avuksi. ”Olkoon”, Cruz myöntyi. ”Mutta sinunkin pitää olla minulle rehellinen.
Haluan tietää, mitä kotipuolella on tapahtunut – vaikka uutiset olisivatkin
ikäviä.”

Täti nielaisi ja nyökkäsi. ”Hyvä on. Sovitaan niin. Ei salaisuuksia. Nyt
minun on oikeasti mentävä tai myöhästyn lennolta.” Hän levitti käsivartensa.

Cruz halasi tätiään.

”Hyvin tässä käy”, täti kuiskasi ja painoi suukon Cruzin otsalle. ”Löydämme
kyllä isäsi.”

Cruz toivoi samaa. Yhtäkkiä kyyneleet sumensivat hänen näkökenttensä.
Kun täti irrotti otteensa, Cruz kuivasi vikkelaasti silmänsä.

Marisol-täti kokosi hiuksensa ja työnsi ne takkinsa kauluksen alle. ”Milloin
aiot avata holopäiväkirjan ja katsoa seuraavan vihjeen?”

”Varmaankin huomenna. Odotan, että Lani pääsee mukaan.” Cruz oli
luvannut itselleen, ettei hän katsoisi äitinsä holopäiväkirjan vihjeitä ilman

Lania. Lani ja Cruz olivat ehkä yli 10 000 kilometrin ja yhdeksän aikavyöhykkeen päässä toisistaan, mutta he olivat silti sydänystäviä. "Sailor, Emmett ja minä otamme videoyhteyden Laniin halloween-juhlien jälkeen", Cruz sanoi.

"Sano Lanille, että me tapaamme pian." Tarkoitus oli, että Cruzin kotipuolen paras kaveri Leilani Kealoha menisi äitinsä kanssa Kauain Lihuen lentokentälle Marisol-tätiä vastaan. "Soitan hänelle, kun olen perillä."

"Marisol-täti?"

Tädin käsi oli jo ovenkahvalla, mutta hän kääntyi takaisinpäin.

"Olethan varovainen."

Täti hymyili lämpimästi, ja Cruz tunsi olevansa tärkeä. Rakastettu.
"Sinä myös."

Cruz sieppasi Hubbardin syliinsä ja siirtyi keskimmäisen ikkunan luo katsomaan tädin lähtöä. Kun täti kiihuhti laskeutumisalustan poikki, tuuli tarttui hänen mustavalkorudulliseen takkiinsa, joka lepatti kuin ralliajojen maalilippu. Mutta he eivät olleet lähelläkään maaliviivaa. Kaukana siitä.

Cruzia pelotti. Hän pelkäsi tätinsä puolesta. Isän puolesta. Itsensä puolesta. He kolme olivat aina muodostaneet tiimin. Cruz tiesi, että yhdessä he selvittäisivät minkä tahansa esteen tai ongelman. Mutta erillään...



No, ennen Cruzin vierellä oli aina ollut joko isä tai täti. Tähän asti. Hän mietti, mahtoiko Emmettistä, Sailorista, Bryndisistä ja muista tutkimusmatkailijoista tuntua tältä. Heidän sukulaisiaan ei ollut laivalla.

Marisol-täti kipusi kopteriin, ja moottori pärähti käyntiin. Roottorit kieppuivat vinhasti. Helikopteri kohosi hitaasti ilmaan.

Cruz vilkutti oikealla kädellään ja piteli Hubbardia vasemmassa kainalossaan. Kannen valot olivat kirkkaat. Hän ei erottanut Marisol-tätiä kopterin tuulilasin takaa. Eikä hän ollut varma, näkikö tätikään häntä. Mutta hän jatkoi vilkuttamista kopterin kääntyessä itään kohti Irlantia. Cruz laski kätensä vasta, kun kopterin punainen perävalo katosi pilvien taakse.

Kannen valaistus alkoi himmentyä, ja synkkä taivas muuttui tumman-siniseksi. Pekonin tuoksu kutitti Cruzin nenää. Muut tutkimusmatkailijat heräisivät tuota pikaa. Cruz käänsi katseensa kohti suklaanuskeita nappi-silmä. Hän tunsi pikku sydämen lyönnit kättään vasten ja suoristi koiran pienen keltaisen pelastusliivin vetoketjun vääntyneen lukon. "Taisimme sitten jäädä kaksin, Hub."

Vaaleanpunainen kieli lipaisi hänen leukaansa.

Cruz heilautti repun olalleen ja lähti Hubbard sylissään alakannelle kohtaamaan uuden päivän.

2

► **ENNEN KUIN** aamupäivän ensimmäiset luennot olivat päättyneet, kaikki Orionin matkassa olevat tutkimusmatkailijat tiesivät, että Marisol-täti oli poistunut laivalta. Syytä he eivät kuitenkaan tienneet. Uutterien tutkimusmatkailijoiden tavoin kaikki oppilaat olivat kuitenkin päättäneet selvittää synn lähtöön. Luonnonsuojeluluennon ja antropologiantunnin välitunnilla Cruz saarrettiin kolmannen kannen aulaan.

"Onko tätisi häipymässä akatemiasta?" kysyi Ali.

"Ei", Cruz vastasi.

"Onko hän sairastunut?" uteli Matteo.

"Hän on ihan terve."

"Viekö hän tohtori Hightowerin paikan?" Zane kysyi.

"No ei tietenkään. Älkää nyt viitsikö, kaverit."

"Sekö ei siis pidä paikkaansa?" Sailor painoi käden poskelleen. "Eikö tätisi karannut Pariisiin mennäkseen naimisiin kapteeni Iskandarin kanssa?"

"No ei!" Cruz huudahti ennen kuin tajusi Sailorin vitsailevan.

Dugan katseli Cruzia ja hymyili pirullisesti. "Tästä tuleekin mielenkiintoista."

Cruz ei edes hätkähtänyt. Hän ei lankeaisi tähän ansaan.

Emmett oli ikävä kyllä herkkäuskoisempi. "Mistä tulee mielenkiintoista?"

"On jänskä nähdä, miten Cruz pärjää, kun ei olekaan enää opettajan lellikki", Dugan vastasi venytellen sanojaan.

"Anna olla." Emmett mulkaisi Dugania ärtyneenä. "Tiedät, että Cruz ahertaa yhtä kovasti kuin me muutkin."

Dugan oli jo vastaamassa, mutta tabletin kilahdus keskeytti hänet. Kaikkien oppilaiden tabletit kilisivät. Tunnit olivat alkamassa.

Ohittaessaan Cruzin Dugan tuhahti. "Katsotaanpa, miten selviät, ässä, nyt kun olet vain tavallinen kurja oppilas."

"Älä hänestä piittaa", Bryndis kuiskasi Cruzille.

"Yritän", Cruz vastasi, mutta hän mietti, miten voisi olla piittaamatta pojasta, jonka kanssa pitäisi tehdä ryhmätyötä. Olivathan he sentään samassa tiimissä.

"Tai voisimme heivata hänet yli laidan", Sailor jupisi.

"Sailor!" Bryndis pyöritteli silmiään.

"No hei, hänhän voisi käyttää takkiin ommeltuja kellukkeita", Sailor huomautti. "Ja nakkaisin voileivän hänen peräänsä. En ole täysin sydämetön."

Matteo läimäytti Cruzia selkään. "Onko Cousteau-tiimillä ongelmia?"

"Ei suinkaan." Cruz röyhisti rintaansa. "Meillä menee hyvin. Oikeastaan loistavasti. Me... me olemme aivan mahtihuippuedossa."

"Niin varmaan", sanoi Matteo, kääntyi kannoillaan ja kiirehti luokkahuoneeseen.

Emmett hekotteli. "Ai että mahtihuippuedossa?"

"Sori." Cruz nyrpisti nenäänsä. "Muutakaan ei tullut mieleen."

"Ymmärrän."

He olivat tutkimusmatkailijoita, mutta kaikki akatemian lippulaivalla matkustavat 23 oppilasta kilpailivat myös keskenään. Kaikki uurastivat, sekä yksin että tiimissä, ansaitakseen pisteitä koulutyöstä, loistaakseen urheilussa ja kilpailuissa ja tehdäkseen vaikutuksen opettajiin. Jokainen tiimi pyrki olemaan paras, ja jokainen tutkimusmatkailija tavoitteli Pohjantähti-palkintoa, kunnianosoitusta, joka myönnettiin ensimmäisen oppivuoden jälkeen kaikkein lupaavimmalle tutkimusmatkailijalle. Matteo kuului Magellan-tiimiin, joukkueeseen, joka oli Cousteau-tiimin pahin kilpailija. Eivätkä Galileo-tiimi tai Earhart-tiimikään olleet vielä poissa pelistä. Cousteau-tiimin oli vedettävä päällisin puolin yhtä köyttä. Jos Matteo tai joku muu näkisi pienenkin särön heidän riveissään, he hyödyntäisivät sen hetkeäkään epäroimättä.

Astuessaan luokkahuoneeseen Cruz näki tohtori Lubenin, joka seisoi luokan edessä. Opettajan pöytä oli täynnä sekalaisia luita, fossiileja ja

esineitä. Tohtori Fanchon Quills, laivan teknisen osaston johtaja, oli hänen vierellään. Cruz virnisti istuutuessaan paikalleen Bryndisin ja Duganin taakse, Emmettin ja Sailorin väliin. Jos Fanchon oli täällä, he saisivat varmaan käyttöönsä jonkin siistin uuden vempaimen. Ja oli mukava nähdä tohtori Luben jälleen. Cruzin ensimmäinen muistikuva tieteilijästä oli, kun tämä kaarsi moottorikelkallaan Huippuvuorten siemenholvin pysäköinti-paikalle ja lumi vain pölysi kelkan perästä. Tohtori Luben oli opastanut tutkimusmatkailijat holviin, jota hän oli itse ollut suunnittelemassa. Hän oli selittänyt, miten tärkeää oli suojella tulevaisuuden ruokavarantoja maailmanlaajuisen katastrofin varalta. Mustaan poolopaitaan, takkiin ja hiihtohousuihin sonnustautunut tieteilijä oli muistuttanut Cruzin mielestä olympiaurheilijaa. Tänään hänellä oli kuitenkin yllään valkoinen kauluspaita, purppuranpunainen kravatti ja harmaat suorat housut, ja mies näytti ennemminkin asianajajalta.

”Hyvää huomenta.” Tohtori Lubenin miellyttävä ääni kaikui huoneessa.

”Hyvää huomenta”, vastasivat tutkimusmatkailijat.

”Kuten näette, minä en ole tohtori Coronado.” Lubenin hymy pehmensi jyrkän leuan muotoja. ”Olen Archer Luben, ja toimin opettajanne sijaisena sillä välin, kun Coronado hoitaa perheasioitaan. Hän palaa laivalle niin pian kuin mahdollista. Olen varttunut Kentin Canterburyssa, noin 90 kilometriä Lontoosta itään. Opiskelin paleobotaniikkaa ja arkeologiaa Cambridgen yliopistossa. Erikoisalani on satelliittiarkeologia, ja odotan innolla, että pääsen opettamaan alaa teillekin. Mitähän muuta voisın kertoa itsestäni? Harrastan helihiihtoa ja jäätiköillä vaeltamista...”

Sailor tökki Cruzia. ”Satelliittiarkeologia? Etsiikö hän fossiileja avaruudesta?”

”Ei.” Cruzia nauratti. ”Hän etsii satelliittien avulla arkeologisia alueita maapallolta.”

”Jaa.”

”...joten, sen enempiä jaarittelematta”, tohtori Luben haroi paksua, viljanvaaleaa tukkaansa, ”aloitetaan reippaasti pistokokeella!”

Luokkahuone muuttui haudanhiljaiseksi.

”Vitsi!” opettaja hihkaisi. ”Huonoa huumoria. Totutte kyllä siihen. Toivottavasti. Voitte rentoutua, tälle päivälle ei ole luvassa yllätyksiä.

Jatkamme siitä, mihin tohtori Coronado jäi, eli meillä on nyt vieraileva luennoitsija. Toivottakaahan tervetulleeksi tohtori Fanchon Quills, kunnianarvoisa teknisen osaston johtaja.”

Oppilaat taputtivat käsiään.

”Kiitos, tohtori Luben. Päivää, tutkimusmatkailijat!” Fanchon kiersi viikkelästi opettajan pöydän toiselle puolelle punaiset varvassandaalit läpsyen. Farkkujen ja keltaisen t-paidan päälle nainen oli pukeutut kirkkaankeltaisen essun, jota koristi piirros aurinkolasipäisestä, virnistävästä valkoisesta päivänkakkarasta. Kellanuskeat kiharat hiukset, joiden latvat oli värjätty violeteiksi, tursuivat leveään kirahvikuvioisen huivin alta. Fanchon nosti vihreän laitteen ilmaan. Vempain näytti pystysuunnassa halkaistulta päärynältä. ”Tunnettehan te kaikki tämän, eikö niin?”

”Kyllä”, Cruz vastasi kuorossa muiden oppilaiden kanssa ja avasi tablettinsa muistiinpanoja varten. Viime viikolla Marisol-täti oli käyttänyt kokonaisen tunnin kertoakseen Fanchonin PANDASTA eli pienoiskokoisesta artefaktien notaatio- ja data-analysilaitteesta. Kone kykeni tunnistamaan fossiilien, luiden, hampaiden, saviruukkujen ja lähes kaikkien muidenkin esineiden alkuperän, luokan sekä iän.

Parin rivin päässä Cruzista Felipe Rivera viittoili kädellään. Felipe kuului Galileo-tiimiin. Cruz ei tuntenut poikaa vielä kovin hyvin, mutta hän halusi kyllä tutustua tähän. Felipe oli hyväntuulinen ja ystävällinen, ja hän kantoi usein mukanaan paksuja kirjoja, jotka käsittelivät nastoja aiheita kuten holopelien suunnittelua tai vakoojien vempaimia. Cruz tiesi, että Felipe oli kotoisin Chilestä. Hän tiesi myös kokemuksesta, että Felipe oli lahjakas klassinen viulisti. Felipe asui Kwento Osasonan kanssa Cruzin ja Emmettin viereisessä hytissä. Aina kun Felipe harjoitteli soittamista, he kuulivat sen seinän läpi. Hän oli aika taitava!

Fanchon nyökkäsi Felipelle.

”Opettaja Coronado piti kokonaisen oppitunnin PANDASTA”, Felipe sanoi kohteliaasti. ”Osaamme kyllä käyttää sitä.”

”Näin voi olla, mutta näitä ette sen sijaan osaa käyttää”, sanoi Fanchon virnuillen. ”Apulaiseni tohtori Vanderwick ja minä olemme hiljattain tehneet laitteeseen parannuksia, joista on teille varmasti hyötyä. Olette kenties oppineet biologiantunneilla, että DNA eli deoksiribonukleiinihappo sisältää

geneettisen materiaalin, jota kaikki elolliset organismit tarvitsevat kehittyäkseen, toimiakseen ja lisääntyäkseen.”

Luokasta kuului hiukan naureskelua. Cruz näki Zanen tönäisevän Matteota, joka puolestaan tönäisi Alia.

”DNA:ta löytyy kaikkien elollisten organismien kaikista soluista, jopa kasvien”, jatkoi Fanchon ja mulkaisi poikia varoitukseksi. ”Sitä löytyy myös soluista, jotka irtoavat meistä, kuten hiuksista, hiestä, syljestä ja ihosta. Itse asiassa meistä kaikista tipahtaa noin kolmekymmentätuhatta ihosolua joka päivä! DNA voi säilyä satojatuhansia – jopa miljoonia – vuosia olosuhteista riippuen. Päivityksen ansiosta PANDA-laitteenne voivat luodata artefakteja, fossiileja, luita sekä hampaita ja etsiä niistä kasvien tai eläinten DNA:ta. Jos DNA:sta löytyy jälkiä, laitteen ohjelmisto pyrkii analysoimaan ja tunnistamaan ne.”

”Vau!” Cruz pompahteli penkillään.

Emmettin silmälasit olivat kaksi vihreää ympyrää, joita koristivat keltaiset täplät.

”Analyysi ei välttämättä aina onnistu”, jatkoi Fanchon. ”DNA voi olla liian vanha tai rappeutunutta, mutta onnistuessaan analyysi on aika ihmeellinen juttu. Antakaapa kun näytän. Katsokaa tarkkaan. Kun olen esitellyt ohjelman, jaamme teille PANDAT ja voitte kokeilla sitä itse.” Fanchon poimi pöydältä yhden fossiiliin, harmaan ja kuhmuraisten halkileikatun kiven. ”Sanotaan vaikka, että olette löytäneet tämän koprolitiin. Aluksi toimisitte kuten aina ennenkin. Painaisitte sinistä nappia, jossa lukee ‘tunnista’, odottaisitte ‘luotaa nyt’-merkin ilmaantuvan näytölle ja skannaisitte sitten kappaleen. Muutaman minuutin kuluttua PANDA kertoisi teille esineen taustatiedot. Tietäisitte, mikä se on, mistä se on peräisin ja miten vanha se on. Tarkistaaksenne DNA:n teidän pitää painaa tätä keltaista nappia, jossa lukee ‘DNA’, odottaa ‘luotaa nyt’-signaalia ja skannata esine toiseen kertaan. Jos soluinformaatiota ei löydy tai jos se on niin tarveltynyttä, ettei sitä voi käsitellä, laitteen näyttö ilmoittaa asiasta. Mutta jos DNA:ta löytyy, kuulette äänimerkin...”

”Ääääh.” Se oli Dugan. Hän oli haukotellut tavanomaiseen olen-täysin-jättydellisen-kyllästynyt-tapaansa.

Kirahvikuvioinen huivi heilahti. Vaaleanpunaiset huulet puristuivat viivaksi. *Läps läps. Läps läps.* Sandaalit suuntasivat kohti Cousteau-tiimin jäsentä.

”Oivoi”, Emmett mutisi, ja hänen lasinsa muuttuivat huolestuneiksi punaruskeiksi suorakaiteiksi.

Sandaalit seisahtuivat Duganin tuolin eteen, ja poika tajusi sentään painua matalaksi. Joukkueoverinsa takana istuva Cruz saattoi nähdä, miten Fanchonin silmät kipinöivät. Nainen koukisti sormeaan. ”Herra Marsh, ehkäpä te haluatte auttaa laitteen esittelyssä.”

”Kyllä, tohtori”, Dugan vastasi nöyrästi ja nousi seisomaan. Hän käveli Fanchonin perässä luokan eteen. Kääntyessään hän katseli luokkaa anteeksipyytävästi.

Monet oppilaista puistelivat päätään. Cruz muiden mukana, vaikka hän säälikin Dugania. Hänen joukkueoverinsa ei ollut mitenkään typerä. Dugan suoriutui yleensä projekteista ja kotitehtävistä erinomaisesti. Hänellä vain oli vaikeuksia tulla toimeen ihmisten kanssa. Dugan sanoi lähes aina suoraan sen, mitä ajatteli. Toisinaan vähän liiankin suoraan. Jos Dugan ei pitänyt jostakin ideasta, hän sanoi sen heti – eikä aina kovin kohteliaasti. Hän saattoi olla töykeä ja itsepäinen ja itsekeskeinen ja pikkumainen ja pyrkymäinen ja kateellinen ja...

Rasittava. Se tiivisti koko ongelman. Dugan oli kamalan rasittava. Jos hän vain miettisi hetken, ennen kuin aukaisisi suunsa – tai haukottelisi, kuten nyt – hän pärjäisi paljon paremmin. Mutta eihän Cruz voinut sitä hänelle sanoa. Dugan ei myöskään suhtautunut rakentavaan kritiikkiin kovin hyvin. Sama tosin päti Cruzeinkin. Tarkemmin asiaa ajateltuaan Cruz totesi, ettei tuntenut ketään, joka osaisi ottaa kritiikkiä vastaan. Kritiikki oli aina kritiikkiä, vaikka sen kuinka nätisti sanoisi.

Fanchon ojensi Duganille fossiilin sekä PANDA-laitteen ja kääntyi sitten tutkimusmatkailijoiden puoleen. ”Samalla kun Dugan tunnistaa fossiilin, minä jatkan laitteen esittelyä. Kun olette luodanneet DNA:n, laite kertoo teille täydelliset tulokset. Jos kappaleesta löytyy DNA:ta, teillä on noin viisitoista sekuntia aikaa päättää, haluatteko edetä seuraavaan vaiheeseen...”

Cruz kuuli matalaa hurinaa. Hän vilkuili ympärilleen etsien äänenlähdetä, mutta hurina lakkasi yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin.

Fanchon puhui edelleen. ”...jos ette halua jatkaa, painakaa pysäytysnappia ja homma on sillä selvä. Jos haluatte jatkaa, älkää tehkö mitään, ja – hetkinen, Dugan, ajoitko ensin tunnistusluotauksen?”

"En. Ajattelin, että tiedämme jo, mistä esineestä on kyse, joten – "
Rauuuuur!

Mahtava ärjähdys sai Cruzin pomppaamaan ylös tuolista. Silmänurkastaan hän näki suuren kissaeläimen loikkaavan huoneen poikki! Eikä kyseessä ollut mikään tavallinen kotikissa. Enemminkin tuo oli puuma. Takaseinällä hiekanruskea eläin kääntyi ja paljasti banaaninkokoiset kulmahampaansa. Sapelihammaskissa! Mutta eivätkö ne... kuolleet sukupuuttoon?

Eläin nousi takajaloilleen ja ponnahti kohti Dugania, joka syöksi maha edellä lattiaan. Kissa laskeutui muinaisesineiden viereen ja kääntyi sitten kohti oppilaita. Tutkimusmatkailijat kiljuivat nähdessään pedon hyppäävän Bryndisiä päin, sen mahtavat tassut kurottivat...

liiik!

...ja sujahtivat tytön lävitse!

"Hologrammi!" Cruz hihkaisi, kun eläin ohitti hänen oikean olkansa.
"Sapelihammaskissan hologrammi!"

"Lajin virallinen nimi on *Smilodon*", korjasi tohtori Luben. Mies kurkisteli pylvään takaa. "*Smilodon* tarkoittaa 'veitsihammasta'. Tiesittekö, että sapelihammaskissat eivät ole tiikereitä? Nämä sukupuuttoon kuolleet lajit ovat kaukaista sukua nykyajan leijonille ja gepardeille."

"Oletko kunnossa, Dugan?" Fanchon kumartui katsomaan tutkimusmatkailijaa, joka makasi lattialla litteänä kuin konserttiyleisön talloma purukumi. Fanchon sammutti PANDA-laitteen, ja ympäri luokkahuonetta poukkoileva *Smilodon* katosi.

"Mitä tapahtui?" Dugan älähti. Hän kiepahti selälleen.

"Et noudattanut ohjeitani."

"Anteeksi, Fanchon."

"Ei se mitään." Fanchon auttoi Duganin jaloilleen. "Mutta tee seuraavalla kerralla tarkalleen kuten käsketään. Ole hyvä ja palaa paikallasi."

Dugan painoi päänsä ja laahusti takaisin tuolilleen.

Cruz vilkaisu Sailorია. Tyttö oli painanut leukansa kättä vasten ja näytti sekä ärtyneeltä että huvittuneelta. "Yli laidan", hän lausui ääneti.

MYSTEEREITÄ, MIELENKIINTOISIA PAIKKOJA, TIEDETTÄ JA TEKNIKKAA!

Cruz, Emmett, Sailor, Bryndis ja muut akatemian tutkimusmatkailijat seilaavat Orion-tutkimusaluksella ympäri maailmaa. Ystävykset tutkivat muinaisia raunioita Petrassa ja etsivät Cruzin äidin jättämää koodia. Kesken matkan joku varoittaa Cruzia lähestyvistä vaarasta. Cruz ei uskalla luottaa kehenkään, ja aika alkaa käydä vähiin. Selviytyvätkö tutkimusmatkailijat vaarallisesta tehtävästä? Maailmanlaajuisessa aarrejahdissa kukaan ei saa toista tilaisuutta...



KAKSOISKIERRE on tutkimusmatkailijoiden koulu Explorer Academysta kertovan jännittävän romaanisarjan kolmas osa. Sarjaa ovat inspiroineet todelliset National Geographicin tutkimusmatkailijat.



Kannen kuvitus: ANTONIO JAVIER CAPARO
Kannen suunnittelu: EVA ABSHER-SCHANTZ